

Konstresa till Waldemarsudde och Thielska galleriet 17 januari 2019

Över en isande hal borggård kommer vi försiktigt stapplande från alla håll.... Det är Konsthistoriska klubbens medlemmar som ska på utflykt till Stockholm för att titta på konst. I bussen sitter redan reseansvariga förberedda med kaffekorgar och deltagarlistor.

På Waldemarsudde möter oss guiden Cecilia Gottfridsson. Vi ska Introduceras till konstnärskollektivet i Worpswede utanför Bremen.

Paula Modersohn-Becker. Flicka med barn som suger på napp 1906
Foto Gullbritt Weiland

Den mest kända konstnären är förstås Paula Modersohn Becker, som med sina landskapsskildringar, porträtt av landsbygdens människor och sitt eget avklädda självporträtt som får oss att inse vad hon åstadkom i ett tidigt 1900-tal. Men som hon först postumt fick erkännande för.

Fritz Overbeck. Kväll på myren 1896
Foto Gullbritt Weiland

Andra konstnärer ur Worpswedegruppen som visas är; Otto Modersohn, Heinrich Vogeler, Otilie Reylaender, Hans am Ende, Fritz Overbeck, Hermine Overbeck-Rohte, Fritz Mackensen, och Marie Bock. Det är framförallt landskapsskildringar som visas.

Vår guide ger oss den historiska tidens utveckling från längtan till friheten på landsbygden och flykten från den annalkande industrialismen, till nazismens och kommunismens influenser på gruppen. Där olika medlemmar ur gruppen kom att anamma olika politiska riktningar.

Färden går vidare till Thielska galleriet på Blockhusudden. Nu vankas det en välsmakande lunch i Café Monika Ahlberg.

Guiden Cecilia Gottfridsson
Foto: THomas Gundmark

Ivan Aguéli. Afrikanskt landskap ca 1914-1915
Foto Gullbritt Weiland

Vår skickliga guide följer oss också på Thielska galleriet. Ivan Aguéli (1869-1917), egentligen John Gustav Aguéli, är vår nästa spännande konstnär. Han räknas till en av den svenska konstens förnyare som man också kan se när man följer hans produktion i utställningen. I hans livsresa finns mycket av influenser från hans vistelse i andra länder som Frankrike, Spanien, Egypten och andra delar av fjärran östern. Man kan tydligt se hans påverkan av Cézanne och andra modernister. Han arbetar ofta i små format och med färg, speciellt blått, ockra och blyvitt och framförallt i formerna får hans målningar sin särart. Han utforskar samtidigt tillvarons andliga dimensioner där Emanuel Swedenborg är en av hans stora inspiratörer. Han är också en lingvist av stora mått, då han på egen hand lärt sig ett flertal språk. I hans kringflackande liv finns ett ständigt sökande både konstnärligt, andligt och politiskt. Hans liv slutar tragiskt då han blir påkörd av ett tåg i Spanien. Det spekuleras om det var en olycka på grund av att han hade nedsatt hörsel eller om han blev knuffad framför tåget.

Efter en dag fylld av intryck och information äntrar vi bussen för en stunds bearbetning och vila. En lyckad utflykt tack vare guiden Cecilia Gottfridsson och resegruppen Annika Rannström och Ingrid Andersson som fixat allt annat! Tack för det!

Art After Work 29 januari 2019

I folkkonstens värld – en östgötsk historia

Föreläsare: Monika Minnhagen och Stefan Hammenbeck

Flätad oval ask
Östergötlands museum

Vilken bildskatt, cirka 4 000 glasplåtar, lämnade fotografen August Christian Hultgren (1869-1961) efter sig. Efter utbildning till fotograf i USA återvände han till hembygden Ydre efter en tid på Nordiska Muséet. Med kameran på en kärra vandrade han runt i gränsbygderna mellan Östergötland och Småland. Här dokumenterade han allmogens liv i arbete och vila, dess sedvänjor, byggnader och föremål t ex korgar flätade av enris och rötter och använda som förningskorgar, pannkakekorgar, brödkorgar. Årets återkommande rutiner präglade bylivet och allt togs tillvara och jorden fördelades enligt rättvisprincipen.

Korna mjölkas i Svinhults prästgård
Foto August Christian Hultgren

Prästgården var en viktig samlingspunkt och här fick byborna ta del av olika nyheter liksom också hos byns handlare! Prästfrun hade dagarna fyllda med allehanda hushållsgöromål men hon skulle också deltaga i diverse yttre sysslor och ibland bära barn till dopet.

Efter laga skiftet förbättrades ekonomin så husen kunde byggas till, kanske med en övervåning, och med detta följde en social skiktning så pigor och drängar liksom husbondfolket fick egna utrymmen. Obesuttna kunde mot dagsverke bo på torpställen men fattiga sågs inte gärna som nya invånare i byarna – de kunde ju utgöra en ekonomisk belastning för byn.

Familjen Andersson
Foto August Christian Hultgren

Allt flera yrkesgrupper växte fram och de sålde sina alster på marknader. Byns folk ägnade sig också åt tjärbränning, kolmilning och på vårvintern var man tvungen att se över alla gårdsgårdar innan de magra korna släpptes ut på efterlängtat bete. Och så många potatissorter det fanns! Bara för att nämna några – Blå Mandel, Blå Dalsland, Sparrispotatis, Rödbrokig Svensk.... Och när dessa jordpäron skulle sättas engagerades alla åldrar.

Karolina Eriksdotter i Sjöholt
Foto August Christian Hultgren

Kvinnorna var aldrig sysslösa – hushållsbestyr, skötsel av barnen, alla strumpor som skulle stoppas, kläder lagas och de skulle spinna och sy och så förstås den ständiga stickningen. De stod för mjölkningen, spred gödsel och bistod mannen med diverse utesysslor i övrigt.

Vilken revolution utgjorde inte fotogenlampan när den kom omkring 1860 och man inte bara tvingades utföra arbete framför öppna spisen.

Sigurd Erixon (1888-1968)

Sigurd Erixon föddes i Söderköping och det var han som tog initiativ till fornhemmet i Bjärka Säby. Han reste med tåg och hästralla till Kila by för att inventera byn inför laga skiftet. Där fanns 17 gårdar med 16 ägare. Han mätte upp byn, även boningshusen, intervjuade de boende om både gångna tider och dåtid och fram trädde ett samhälle som tycktes oförändrat under 200 år.

Med det laga skiftet följde stora förändringar genom att den sociala gemenskapen slogs sönder. Det fanns många hantverkare i byn som sålde sina produkter på Västerviks marknad. I en familj fanns 11 bröder som alla arbetade som snickare! Sigurd Erixon köpte en mängd alster tillverkade i byn såsom träslivar, kommoder, skänkar, chiffonjéer, stolar, sängar som alla fraktades med skeppslast till Nordiska Muséet.

Ibland kom gårdsfarihandlare på besök till byarna och erbjöd allehanda varor och ett avbrott i vardagen.

Även Sunds by har undersökts genom att intendenten Marianne Olsson vid Nordiska Muséet gått igenom 600 bouppteckningar.

Nils Månsson Mandelgren (1813-1899)

Nils Månsson Mandelgren var en resande konstnär i 1800-talets Sverige. Redan vid 12 års ålder försörjde han sig som allmogemålare och dekorerade skåp, kistor och skåtor med blomstermotiv. Hans dokumentation i form av akvarellerade teckningar av allehanda föremål, redskap, dräkter, kläder och skodon, bostäder och djur utgör en outsinlig källa till utforskandet av 1800-talet.

Två mycket intressanta föreläsningar som gav oss en mycket god insyn i och kunskap om det liv generationer före oss levde. Publikens många frågor förstärkte intrycket av en givande kväll.

Ett stort tack också till Kerstin Lundin och Marianne Örtlund som stod för kvällens förtäring, uppskattad av de många besökarna.

Art After Work 13 februari 2019

Konstnären, ensamheten, gemenskapen och kvinnonätverket

Medverkande konstnären Anneli Lindberg

Vad gör man en helt vanlig torsdagkväll i vår stad? På konsthallen Passagen passar man på att träffa andra konstintresserade för att lyssna på konstnären Anneli Lindberg från Norrköping. Anneli visar ett bildspel över sitt livs konstnärsbana. Från fyraåringens intresse för färg och form till den professionella textilkonstnären hon är idag. Ett tydligt drag i hennes utveckling är att hon alltid vill vidare och utsätter sig själv för utmaningar. Hennes egen konst har flera uttryck men man ser hennes personligt egensinniga former i allt hon gör. Lekfull i vissa fall och allvarlig när hon svarar på samhällets sorgliga händelser. Som konstnär i skapandet är man ensam med sina val och sin produktiva förmåga.

Anneli Lindberg, Husmorsgraffiti

Det pågående samhällsprojektet som Anneli initierat och driver är "Husmors-graffiti". Det är ett integrationsprojekt för kvinnor från olika delar av världen. Tanken bakom är att kvinnorna, som till vardags gör allt för sina familjer, också ska ha en egen plats som syns och märks. Att vara en del av ett kvinnonätverk som har roligt tillsammans och tillverkar något som andra ser och blir glad över. Vad gör man? Man samlar och använder det som andra kvinnor skapat med sina händer. Virkade dukar och grytlappar. Dessa sätter man samman så att de bildar nya konstverk. Sedan gäller det att hitta en plats utomhus i stan att applicera konstverket på. Det ska vara en central plats, väl synlig och där den inte förstör något. På spaning efter en sådan plats är Anneli alltid. Väl funnen drar man dit mitt på ljusan dag och hänger upp sin "Husmors-graffiti". "Vi har varit här – vi finns – se oss!" är budskapet. I tre år har kvinnonätverket funnits i Norrköping. Ryktet om framgången med detta har spritt sig och Anneli får nu åka omkring och inspirera andra till liknande projekt. Som bevis på uppskattning har nu projektet blivit en del av Svenska kyrkans verksamhet och är inte bara ideellt drivet. Dessutom har Annelis och hennes kvinnors konst fått bli underlag till ett frimärke! Grattis!

Anneli Lindberg

Sällan har pratet och skrattet varit så glättiga och intresserade som när Anneli stod till förfogande för samtal med KKLs medlemmar denna kväll.

När man också får smaka på Kerstins och Mariannes smakfulla snittar och pajer då är vällusten total!

Stort tack till Anneli Lindberg för att du kom till oss och gav oss skratt och nostalgi över virkningens igenkänning och vad man kan göra för att känna gemenskap.

Föreläsning 28 februari 2019

Målaren som fotograf

Medverkande Anna Meister

Anna Meister är arkivarie och bibliotekarie på Waldemarsudde med mångårig erfarenhet av att se, och undersöka bilder för att förstå vad som skildras. När, var, hur och i vilket sammanhang är bilden tagen?

Denna dag berättar Anna inledningsvis om kamerans och fotografiets historia. Fransmannen Daguerre brukar räknas som den som först lyckades göra ett hyfsat fotografi. Året var 1839.

Vad finns det då för tidiga bilder som konstnärer tagit för att fånga sitt motiv i syfte att skaffa en förlaga till sitt konstnärliga skapande. Anna Meister har i ett projekt under tio års tid sökt fotografier från 1860-1910-talet av svenska konstnärer. I de flesta fall har släktingar till konstnärer kunnat hjälpa till att hitta fotografier i kvarlåtenskapen. Vi får se bilder som tagits av bl.a. Wilhelmina Lagerholm, Emma Schensson, Gottfrid Kallstenius, Severin Nelson och så de ännu mer välkända: Anders Zorn, Georg Pauli, Wilhelm von Gegerfelt, Carl Wilhelmsson och Oskar Björk. Här kunde vi också se likheter mellan bilder och de färdiga konstverken. Men i flera fall visade det sig att originalbilden till konstverket inte fanns bland de kvarvarande fotografierna. En spekulation som Anna yppade var att dessa fotografier var bortrensade för att inte förringa konstnärens konstnärliga kvalitet. På en fråga om det ansågs "skämmigt" att ha fotografi som förlaga svarade hon att det ansågs inte riktigt fint att använda sådana hjälpmedel.

Anna Meister gav oss insikter i fotografiets betydelse för konstnärerna men också att de var mycket skickliga fotografer som fångade sina bilder med den konstnärliga blicken. Många intressanta och förtjusande bilder från denna tidiga tid i fotografins historia fick vi ta del av.

Konsthistoriska klubben tackar Anna Meister för det nedlagda arbetet med dessa bilder som nu finns digitalt att tillgå. Vi vill också tacka för den intressanta och kunniga föredragningen.

Art After Work 6 mars 2019

Birgit Ståhl-Nyberg – en konstnärlig, pedagogisk inspiratör och förebild

Medverkande Inez Isaksson-Vogel

Birgit Ståhl Nyberg. Tunnelbanan 1972

Nu är det dags för ytterligare en medlem i Konsthistoriska klubben att medverka vid AAW!. Inez Isaksson Vogel tidigare elev till Birgit Ståhl-Nyberg berättar om konstnärer, författare och pedagogen ur sitt eget perspektiv. Inez är teckningslärare och universitetsadjunkt som bl.a. utbildat lärarstuderande.

Vem var konstnären Birgit Ståhl-Nyberg? Kommen från Hammerdal i Jämtland född 1928 – död 1982, endast 54 år gammal. Hon var en konstnär som trodde på konstens plats i samhället och dess förmåga att förändra och medvetandegöra. Hon var äldst av fem systrar dotter till en målarmästare och född in i arbetarrörelsen, kan man säga. Hon var gift med den finske konstnären Hendrik Nyberg som kom ur en mer aristokratisk familj. En modern man som tog ansvar för familj och barn.

Hennes utbildning var på Otte Skölds konstskola, Academie Libre och Konsthögskolan i Stockholm. Hon var mycket inspirerad av Léger, Rousseau och Rivera. Hon myntade uttrycket "Tubism" som ett kännetecken på de former hon använde sig av. De liknade ofta tuber eller cylindrar.

Inez minns henne som en stor inspiratör som framförallt ville att eleverna skulle ha ett samhällsengagemang och säga något med sin konst. Konsten skulle vara pragmatisk, den skulle kunna användas till något. I utbildningen på konstfack till teckningslärare var det på 60- och 70-talen mycket resonerande där man bl.a. ifrågasatte auktoriteter. Inez medger att hon gärna hade lärt känna Birgit mer privat och inte bara i rollen som sin lärare.

Birgit Ståhl Nyberg. Tunnelbanan 1972

B S-N hade två huvudmotiv i sina målningar. Det ena var hembygden som hon skildrade i ett lugn. Så gott som alla hus målade hon av med stor känsla. Hennes andra motivkrets var storstaden och den pågående urbaniseringen. Där hon lade märke till människorna i vardagens myllrande tunnelbanan.

Inez ger oss en god insikt i konstnärens liv och produktion men också hennes personliga engagemang och pedagogiska gärning.

Vi i KKL är tacksamma för att så många av våra medlemmar bidrar till vår konstbildning med sina gedigna kunskaper och ställer upp och gör intressanta personliga föreläsningar. Stort Tack till dig Inez Isaksson-Vogel!

Mingel på Passagen 6 mars
Foto Gullbritt Weiland

Besök i synagogan i Norrköping den 5 maj 2019

Solveig och Peter Freudenthal
Foto Gullbritt Weiland

I början av maj reste 25 – 30 medlemmar från KKL till Norrköping för att besöka synagogan där. Våra värdar var Peter och Solveig Freudenthal.

Genom det s.k. judereglementet år 1782 fick judar rätt att bosätta sig och bedriva handel endast i Stockholm, Göteborg och Norrköping. Senare tillkom också Karlskrona.

En första synagoga uppfördes i Norrköping i slutet av 1700-talet. När den blev för liten, beslutade den dåvarande mosaiska församlingen att ersätta den. En ny synagoga i nyklassicistisk stil ritades av arkitekterna Edvard Medén och Carl Stål. Utvändigt markeras byggnaden som gudstjänstlokal av en liten kupol och höga stickbågiga fönster. Invigningen ägde rum år 1858.

Synagogan är byggnadsminnesmärke.

Synagogan har plats för 300 personer, vilket ter sig märkligt eftersom församlingen aldrig haft fler än 99 medlemmar. Idag har församlingen upphört att existera p.g.a. för få medlemmar, men det finns en vänförening som Peter Freudenthal leder. Synagogan används numera för t.ex. konserter och vissa judiska fester.

Interiören – som är ursprunglig med undantag av orgeln – ger ett ganska dystert intryck. Den nedre delen av synagogan har gulbruna bänkar med mycket höga ryggar. Läktaren, som var avsedd för kvinnorna, har en enklare utformning.

Bakom ett rött draperi i fonden finns ett skåp "den heliga arken". Skåpet är avsett för Toran i form av pergament som är upprullad på två träkäppar. Toran är judendomens heligaste föremål. Den innehåller de skrifter som ligger till grund för den judiska tron d.v.s. de som vi i den kristna tron benämner Moseböckerna.

Peter Freudenthal
Foto Gullbritt Weiland

Synagogan har också två nioarmade ljusstakar. Den sjuarmade är helig och får endast finnas i templet i Jerusalem. Förutom en gigantisk ljuskrona saknas utsmyckningar.

Det judiska årets fester

Peter Freudenthal guidade oss genom det judiska årets många fester. De anges enligt en traditionell månkalender. Viktigast är

*Pesach, det osyrade brödets högtid. Firas till minne av uttåget ur Egypten.

*Shavout, veckofesten. Firas till minnet av den dagen Israels folk fick de tio budorden av Gud.

*Lövhyddohögtiden. Firas under hösten till minne av de tillfälliga boningar folket hade under uttåget ur Egypten.

* Rosh Hashana, det judiska nyårsfirandet i september eller oktober. Firas till minne av jordens skapelse.

*Yom kippur, försoningsdagen för synder som begåtts mot Gud.

*Chanukka, ljusets fest eller invigningsfesten. Firas till minne av tempelinvigningen i Jerusalem år 165 f.Kr

Utmärkande för festerna är att de firas under flera dagar, oftast med mycket mat och speciella rätter. Vid chanukka t.ex. förekommer också lekar.

Efter en lång och intressant eftermiddag avslutade vi som vi brukar med kaffe och gott bröd.

Vid pennan Margareta af Winklerfelt

Sommarutflykt till Charlottenborgs slott 21 augusti 2019

Äldre bild av Charlottenborgs slott
Foto Gullbritt Weiland

En vacker augustidag samlades ett tjugotal av KKLs medlemmar för att göra en utflykt till Charlottenborgs slott i Motala. Där togs vi emot av Camilla Gullin som guidade oss på slottet.

Slottet uppfördes i början av 1660-talet av Ludvig och Charlotte Lewenhaupt och fått sitt namn efter sin första ägarinna. Hon sägs även spöka på slottet. Hon fick nämligen stå lik i 3 år i slottets kök i väntan på sin makes död. Slottet har under årens lopp genomgått flera ombyggnader och inte mycket återstår av det ursprungliga slottet. Det har också haft många ägare. Nu ägs det av Motala kommun och hyser Motala museum.

Huvudtemat i museets utställning är Motalas historia från stenåldern och fram till 1800-talet. Motala ström går som en blå tråd genom fyra rum som visar arkeologiska fynd från Göta kanal och Motala ström.

Ett av rummen är tillägnad den världsberömda träsniderskan Sophia Isberg (1819 – 1875). Hon föddes i Tranås men flyttade 1840 till Motala och här levde hon ett mycket enkelt och tillbakadraget liv trots sin stora berömmelse fram till sin död. På utställningen visades flera av hennes prakturnor, men även mindre föremål såsom piphuvuden, snusdosor och små askar som hon sålde för sin försörjning. Man kan här även se de verktyg som hon använde för att framställa sina mycket detaljrika föremål.

På övervåningen i slottet finns konstverk med anknytning till Motala och tillhöriga Motala hembygdsförening.

Besöket avslutades med kaffe och kanelbulle innan hemfärd till Linköping.

Sophia Isberg, Brysselpokalen
Foto Gullbritt Weiland

10 årsjubileum i Konstvetarseminariet grupp 1

Resa till Vadstena 23 augusti 2019

I år, 2019, är det tio år sedan vi startade verksamheten med seminariegrupper.

Av de medlemmar som var med från början, är så gott som alla fortfarande aktiva. Den 23 augusti firade vi vårt jubileum med en utflykt till Vadstena.

Kyrkoherde Magnus Svensson och konstnären Berit Johansson
Foto: Gunilla Jedeskog

Kyrkoherde Magnus Svensson tog emot oss i prostgården där han bjöd på förmiddagskaffe i matsalen medan han berättade om pilgrimscentret och filosoferade över religion och kyrkans roll. Vi gick därefter tillsammans med glaskonstnären Berit Johansson och Magnus S och åt lunch på folkhögskolan. Där mötte oss rektor Karin Nyström som gav oss en inblick i folkhögskolans olika kurser och omdömessättning.

Magnus S gav oss en initierad guidning av Klosterkyrkan då vi tittade på de medeltida utsmyckningarna och fick höra historien bakom kyrkans tillblivelse och olika användningsområden. Under vår vandring i kyrkan kunde vi också skåda den tjugiga dopfunten i glas och andra nutida utsmyckningar som konstnären själv, Berit Johansson kunde berätta om.

Vi avslutade dagen i Berits ateljé där vi tätt sittande mitt i verkstan fick svar på många frågor och kunde njuta av de vackra glasföremålen.

En rik dag med historiska och estetiska vingslag ärade vårt jubileum helt i stil med en konsthistorisk förenings intentioner.

Vi vill tacka Magnus Svensson, Berit Johansson och Karin Nyström för ert engagemang som gav oss fina minnen från vår jubileumsdag.

Och till sist ett stort tack till hela gruppen som bidragit till vår konstbildning under så lång tid.

Eva Flogell

Art After Work 26 september 2019

”Den blå färgen i konsten och livet”
Medverkande Kerstin Svedbäck

Vi är många som trängs i kapphallen på föreningshuset Fontänen denna torsdagskväll.

Det är Art after Work i Konsthistoriska klubben och Kerstin Svedbäck ska berätta om ”Den blå färgen i konsten”. Vilken lockande titel och inspirerande ansats till en föreläsning!

Vi får ta del av konsthistoriska nedslag från Babylon, Egypten, antiken, medeltiden, renässansen till modernismen och ända fram till våra dagar med den blå färgen i fokus. En variant av att ta sig an konsthistorien. En fördjupande analys av ”Flicka med pärlörhänge” (1665) av den holländske konstnären Jan Vermeer ger oss Kerstin i sina samlade reflektioner.

Vi får också veta att den blå färgens mineral, Lapis lazuli är den ultramarina färgens ursprung och att växten Indigo har utgjort råvaran till den blå färgen i många textilier. En viktig orsak till färgens höga anseende var den dyrbara framställningen.

Den blå färgen har en psykologisk andlig verkan i madonnans mantel och i de många kyrkfönstrens violetta ljusdunkel. Uniformerade soldater bar blå uniformer under Karl den XII:s tid. I Goethes färglära utreds de färgpsykologiska aspekterna i olika

varma- och kalla färggrupper. Även Kandinsky utvecklar konsteoretiska resonemang kring färgen som ligger till grund för den geometriska konsten. Tillsammans med andra konstnärer bildade han ”Der blaue Reiter” (1911-1914).

I minglet efter föredraget ville alla berömma föreläsningens många infallsvinklar och fina illustrationer som Kerstin omsorgsfullt samlat ihop och delgivit oss.

Denna gång förstärktes denna ypperliga kulturupplevelse av Marianne Örtlunds och Anna Klints utsökta mingelmat! Tack för att ni gav oss en lekamlig upplevelse när vi ring borden träffades för trivsamt umgänge!

Stort tack till Kerstin som undersökt och på ett förträffligt sätt fångat så många aspekter av den blå färgen! Vi förstår nu varför den blå färgen också är Kerstins älsklingsfärg i livet!

vid tangentbordet Eva Flogell

Art After Work 8 oktober 2019

Gottfrid, Milles och jag

Medverkande Stina Opitz

Stina Opitz, Utställning på Vadstena slott

Det är mörkt och regnigt ute när vi möts av värme och fladdrande ljus inomhus! Vi är ett 40-tal som slår oss ner för att lyssna på konstnären/skulptören Stina Opitz som besöker Konsthistoriska klubbens medlemsträff.

Stina ger oss bakgrunden till samlingsutställningen, som hon medverkade i på Vadstena slott förra sommaren. Hon beskriver de båda herrarna Carl Milles (1875-1955) och Gottfrid Larssons (1875-1947) likheter och skillnader. De var båda studiekamrater på Konstindustriella skolan och båda gjorde figurativa monumentala skulpturer. Skillnaden var bl.a. att Gottfrid skulpterade flera kroppsarbetare medan Milles skapade mera mastodontiska heroiserande verk. Politiskt var de varandras motsatser.

Socialisten Gottfrid och nazivännen Milles. Vad gör Stina med sin medverkan i sammanhanget? Hon kontrasterar med sitt feministiska uttryck. Mobila klänningen som dansar runt en skulptur. Hon gör sitt grishuvud bland de porträtterade männen och "Rum för resande" med kroppen utanför avbilden av lokstallet i miniatyr. Mycket friss blir det då Stina ge oss sin respons på herrarnas gestalter.

Stina Opitz, Vadstena knypling
Foto Gullbritt Weiland

Bland skulpturer som blivit riksbekanta är Cirkulation II i Nygård rondellen i Linköping. Att den lilla hunden blev vandaliserad blev upphovet till begreppet "rondellhunden" då det uppstod en massrörelse av amatörtillverkade hundar som placerades anonymt i rondeller.

Med Stinas både seriösa och humoristiska sinnelag kan vi se på detta fenomen.

Stina Opitz skulptur
Foto Gullbritt Weiland

Vi får också ta del av den senaste i raden av Stinas skulpturer "Utomjording" som nyligen invigdes på Timmermanstorg i Vasa staden. En fantastisk gestaltning av en kvinnokropp stående på huvudet som landat på en meteorit.

Ett möte med Stina Opitz betyder mogen självdistans, kreativitet, samhällsengagemang och konstnärlig professionalism. Vi i KKL är upprymda och uppskattande för att få vara tillsammans med dig Stina i denna kväll som vi toppar med små godsaker från Kerstin, Mariannes och Annas skafferi.

Javisst, är det värt att ge sig ut i höstrusket för att få möta varandra och en suverän konstnär!

Eva Flogell

Stina Opitz, Utomjordingen
Foto Gullbritt Weiland

Art After Work 4 november 2019

Bilder som talar med varandra

Medverkande Cecilia Lindheimer

Christer Strömholm, Bleka damen
Barcelona
Foto Gullbritt Weiland

Genom åren har Konsthistoriska klubben tagit upp många ämnen och infallsvinklar på konst och konstens förutsättningar och villkor. Denna kväll är det dags att fundera över ytterligare ett sätt att se på konst, nämligen hur man visar och organiserar en utställning. Vad gör egentligen en utställningskurator?

Med hjälp av bilder av bilder, som på olika sätt talar med varandra, visar Cecilia Lindheimer vad som påverkar upplevelsen av konstverken. Under sin tid som medhjälpare till den kände fotografen Christer Strömholm fick Cecilia insikter i avgörande faktorer som ger spänning och höjer intresset för bilder såsom hur s.k. solitära bilder bör placeras för att komma till sin rätt eller hur kan storleken eller färgerna på bilderna bilda grupper samt att tomrummen mellan bilderna kan spela stor roll. En annan medverkande kraft är bildens inneboende former och innehåll. Hur bilderna kan prata med varandra och på det viset skapa mervärde genom varandra; ja rent av, behövs de för varandra för att skapa den innebörd och spänning som konstnären vill komma åt och får betraktaren att söka?

Cecilia lät oss också pröva vårt seende av bilder för att upptäcka hur vi ger bilden olika innehåll trots att vi betraktar exakt samma bild. Vi fick också uppleva hur vårt seende förändrades när Cecilia gav oss svar på vad vi egentligen såg. Vår egen fantasi hade bytts ut mot verklighetens svar. Konstverkets magi var upplöst!

Vi i konsthistoriska klubben är glada över att återigen få ta del av en av medlemmarnas gedigna kunskaper. Cecilia är värd all vår uppskattning för denna intresseväckande föreläsning och för att hon lyckats få oss att framdeles lägga märke till att presentationen av konstverk spelar en mycket stor roll! Hur har kuratorn organiserat och lyft fram konstverken?

Tack Cecilia för att du ger av din tid och kunskap till KKL!

Och tack till alla medlemmar som bidrar till de trevliga rundabordssamtalen, som får näring av dryck och tilltugg med hjälp av Kerstin och Anna.

Eva Flogell

Christer Strömholm, Los Angeles
USA 1963 / Bildverksamheten
Strömholm

KKL's festkommitté
Foto Gullbritt Weiland

Kulturresa till Stockholm den 18 november 2019

Vi prickar in en riktigt gråmulen novemberdag för vår höstutflykt. Glada ansikten möter när vi samlas på Borggården. Roligt att flera av våra nya medlemmar har slutit upp! Resan går till Stockholm med första anhalt Konserthuset. Guiden Viktoria möter med välartikulerad stämma och en säker framtoning.

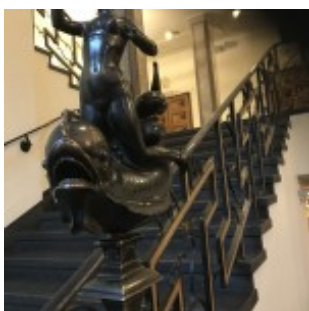

Lampor i Grünewaldsalen
Foto Gullbritt Weiland

I detta vårt mest genomarbetade och utsmyckade Swedish Grace-monument vandrar vi och får hjälp att förstå bakgrunden och utformningen av denna nationalbyggnad. Byggnaden uppfördes 1924 – 1926 efter ritningar av arkitekt Ivar Tengbom i svensk 1920-talsklassicism och var en av de första byggnaderna i Sverige som var särskilt avsedd för orkestermusik. En demokratitanke var bland annat att alla skulle komma genom samma entré och mötas av samma utsmyckningar. Det antika templet med en kolonnad bildar entré till byggnaden Akustiken var emellertid inte arkitektens prioritering så den har byggts om vid fler tillfällen. Utsmyckningen är däremot genomtänkt i varje detalj.

Vävnad i Konserthuset
Foto Gullbritt Weiland

Trappräcke med skulptur av Ansgar Almquist
Foto Gullbritt Weiland

Antiken som inspirationskälla går inte att ta miste på. Carl Milles skulpturer, stuckreliefer och mosaiker av Einar Forseth och de fantastiska belysningsarmaturena av Robert Hull, allt i samklang. Stora salen skulle ge intryck av en öppen palatsgård som inramades av en gemensam Peristyl.

Efter en trevlig lunch med god mat på Hasselbacken fortsatte vi till Riksdagshuset som uppfördes 1887 – 1905 på Helgeandsholmen. Arkitekten till den ursprungliga byggnaden var Aron Johansson. Stilen blev "Nybarock" som redan från invigningen kritiserades för att vara urmodig.

Vi börjar vår guide tur i gamla Riksbankens ståtliga lokaler. Utsmyckningar av bl.a. Herta Hillfon. Andra kammarens sal inreddes i jugendstil med Axel Töremans tre freskomålningar och ett runt ståligt takfönster.

Vi vandrade vidare och fick se porträttmålningar av talmän och en mängd byster av f.d. stadsministrar. I det s.k. kvinnorummet fanns en samling av den allra första kvinnliga riksdagsledamoten, partiledaren och talmannen. Vi slutade vår mycket informativa vandring i den nuvarande plenisalen och tackade vår guide för hans trevliga och kunniga sätt att bemöta oss.

Rune Rydelius, Porträttmedalj av Carl Bildt
Foto Gullbritt Weiland

Thomas Quarsebo, byst av Olof Palme
Foto Gullbritt Weiland

Något utmattade men mycket nöjda traskar vi längs Riksgatan fram till vår väntande buss!

Så intressant att få uppleva våra monumentalbyggnader från insidan med professionella guider och se Stockholm från bussfönstret i glittrande julbelysning. En minnesrik dag tack vare vår reseledning Ingrid Anderssons utmärkta planering och genomförande. Tack!

Eva Flogell